

Balassi Bálint: Kegyelmes Isten

Kegyelmes Isten, kinek kezében életem adtam,
Viseld gondomot, vezérelj utamot, mert csak rád maradtam.
Gyermekségemtől fogván egyedül csak tetőd vártam,
Mint Atya után fiú kiáltván könyörögvén jártam.

Most is csak benned remétségemet, Uram, helyhez tettem,
Magam rád hattam s rád támaszkodtam, te alád vettem.
Mi hasznod benne, hogyha veszéltre jutok kétség miatt,
Kit fiad által hozzád váltottál mint fogadott fiat?

Hallgass meg azért te nagy nevedért én könyörgésemben,
Mutasd meg jódot, sok áldásidot az én szerencsémben.
Add meg énnekem én remétségem szerént való jódot,
Áldd meg fejemet, ki bízik benned, viselled gondomot.

Az szép harmatot, miként hullatod tavasszal világra,
Sok jódot Uram, úgy hullasd reám, te régi szolgádra.
Hogy mind holtomig szívem legyen víg, téged magasztalván,
Mindenek előtt s mindenek fölött szent nevedet áldván.
Ezeket írák az tenger partján Oceanum mellett,
Kilencvenegyvet mikor jedzettek másfélezer felett.